

just for at faste, bede, lære godt
ved ondt at prøve, ikke kendt til Sult?
Ve den, der fandt sit Maaltid rigeligt!
Tit viser Mæthed kun Aandsfattigdom,
og skal og maa vi hungre her, saa være
det heller efter jordisk Kærlighed
end efter den guddommelige Sandhed.

Snart hører hun fra forskellige Sider, at Romney vil ægte Lady Waldemar. Hun er dybt rystet, men for stolt til at ville lade nogen ane, at hun lider. Hun vil flygte til Barndomshjemmet, til Italien. I Paris, hvor hun opholdes en Tid, ser hun paa Gaden Marian, ser hende med et Barn paa Armen. Hun taber hende igen af Syne, men søger ivrigt og finder hende omsider.

„Jeg traadte ind i hendes lille Kammer,
det var saa tomt, saa snevert som en Grav,
een Stol, et Leje redt paa Straa, ej mere,
gardinløst stirred' Vinduet imod os,
man kunde neppe skjult en Mus derinde,
end sige nogen større Hem'lighed;
der stod vi, Marian og jeg, alene.
Alene? Hun gik langsomt hen til Sengen
og drog med varsom Haand et Tæppe bort.
Der laa han, blussende af Liv og Sundhed,
den lille Skabning, han var varm og fugtig
helt ned i sine Smilehuller, ud
i Spidsen af de bløde, lyse Lokker.
Den friske Barnemund var sluttet fast,
som om den endnu drømte om at die,
de søde, nøgne Fødder trak sig op
ret som en Fugleunges i sin Rede;
alt blødt og buttet, til den lille Haand,
der havde holdt en Finger fast i Søvn
og derfor endnu krummed' sig en Smule.
Da prikked' Lyset paa hans Øjenlaag,
da stirred' blaa to Barneøjne paa os,
forvirret halv af Drømmens Englebørn,
og et saa jordisk Syn som os to Kvinder.